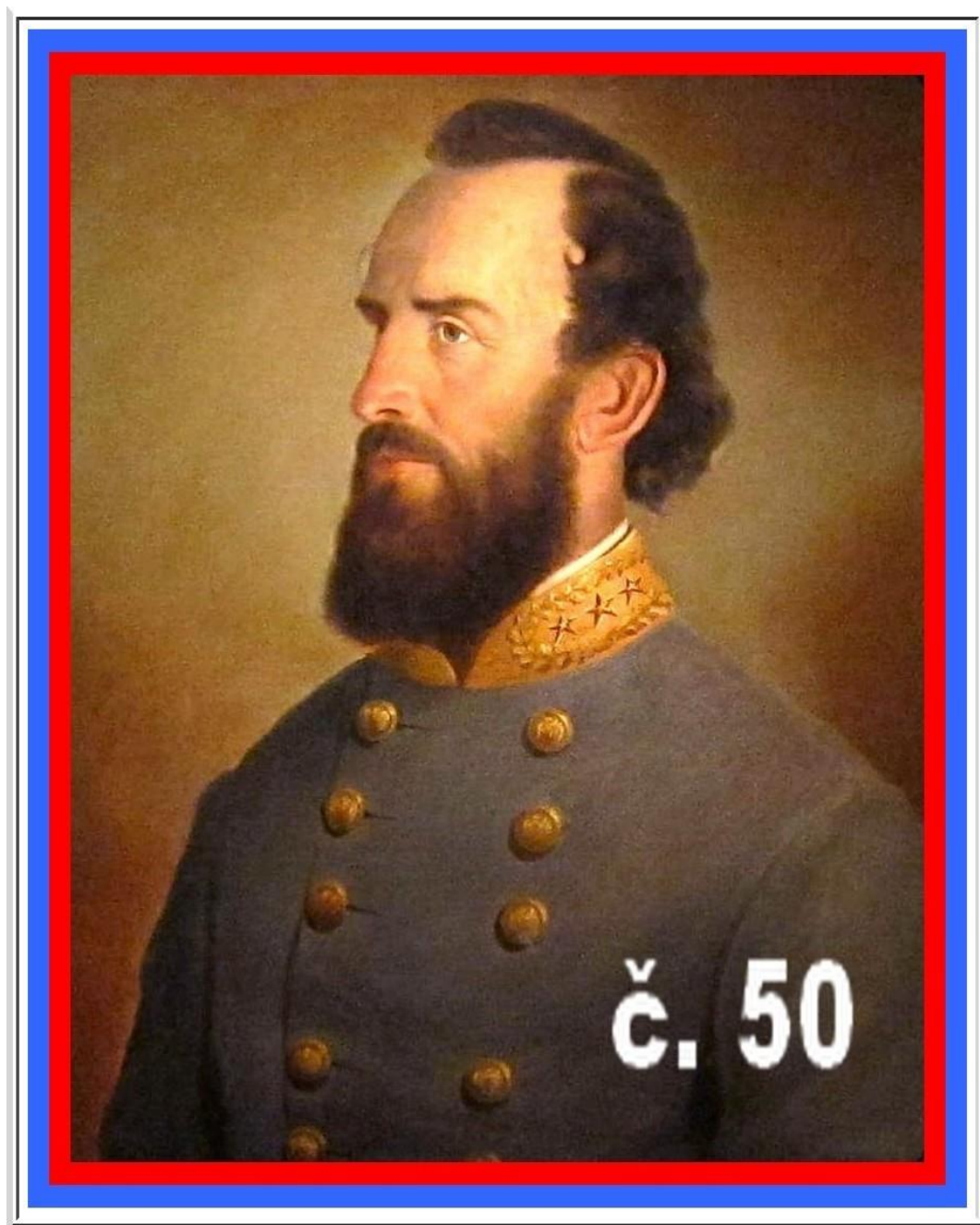
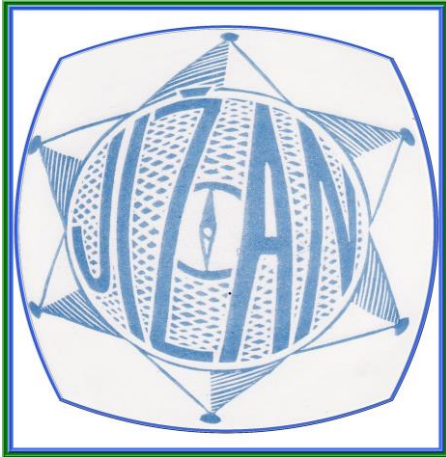

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

č.50 leden 2016

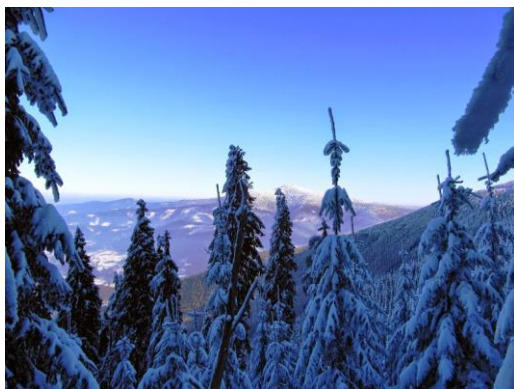
AHOJ, KAMARÁDI !

Tak to máme konečně za sebou. Minula doba dobrý vůle, vánoční i novoroční půlnoc se spoustou mnohdy nereálnějších předsevzetí co budeme dělat líp a radostněji a konečně nás zase pohltní koloběh všedních dní. Vánoční pohodu i veselí Novýho roku máme za sebou a nastal čas se nadechnout a vykročit po lednovejch cestách. Venku je zima, velká zima, hezkejch pár stupňů pod nulou, ale copak je to

v měsíci s tímhle názvem něco divnýho? Teplota spadla pod bod mrazu a – světe div se – i sněží. Vločky padají nepřetržitě a na haldách sněhu se třpytí slunce. No a ? V minulosti přece byly taky dlouhý zimy a sníh (vono dneska jak kde) byl naprosto běžným jevem. I teď padá na zem, zasněžený vrcholky stromů i sněhuláky, vůči jeho dotyku nic není imunní. Objevujou se a zase mizí celý nový světy, ale zanechávají přitom otisky v naší představivosti.

Kdykoliv sněží, lidi se rozhlížejí kolem sebe... a najednou vidí spoustu věcí jinak. Vaťák zapnete až pod bradu, na nohy natáhnete do kanad aspoň troje fusekle a zvolna se pak vlečete přesypajícími se závěsemi, který se s vrzáním poddávají vašim krokům. Čerstvě napadanej sníh připomíná cukr, ve kterým sousedi s lopatama prohrabávají cestičky. Nutíte se k výrazu lhostejnosti, ale zády k nim vám v koutcích úst pohrává neznatelný úsměv. A nad třpytícím se lesem visí nízká obloha, jak utkaná ze šedivý vlny. Dostat se dál nejní žádná hračka. Každěj krok jakby trval věky... zvláště máte-li na sobě vrstev jako cibule. Ale pak jste v lese. Pozorujete tu geometrii holejch větví i zasypanejch jehličnanůa při pohledu na padající sněhový vločky se mimoděk zachvějete. Zaplňujou tu

část mozku, která je vyhrazená pro úžas, když si uvědomíte, jak jsou krásný. Všimli jste si někdy, že jejich struktura může připomínat i diamant? A když se vrátíte domů, už nejste tím, co jste bejvali předtím. Sníh se vám vkrade i do snů. Vyhřátá postel neskýtá žádnou ochranu proti vzpomínkám z dětství. A tak jste najednou zase kluci, který si chtějí postavit iglů jako eskymáci. Postupně vás obklopoval křupající sníh, stěny rostly výš a výš, až vás úplně zakryly. A vy jste se krčili uvnitř a zažívali pocity bezpečí. Bohužel ne vždy dnes leden znamená i synonymum pro sníh. Ve městech to bejvaj spíš plískanice a nepříjemně studenej vítr... a to vyřeší jen slivovice nebo horkej grog.

Také náladu vám třeba zlenoší i novej Jižan, kterej tímhle číslem vstupuje do druhý půlstovky. Tenhle internetovej občasníček byla ze začátku vlastně jenom hra, kterou jsme si v osadě chtěli udělat radost a najednou jsme ke svému velkému úžasu zjistili, že jste si Jižana vzali za svého – přes velkou konkurenci podobnejch projektů, na který můžete

porůznu narazit. Okruh jeho čtenářů se relativně rychle rozšířil a to jistě i díky formě v jaký je vytvářen a tudíž je ho možný preposílat i nám jinak neznámejm kamarádům a to – bez nadsázky – po celým světě. I zpětná vazba je pak širší.

Jsme za to povděčný, i když někdy nad tím rozdílem názorů, nad rozličnejma pohledama na stejnou věc, vrtíme hlavou. A není co se divit, asi to tak má bejt. A my všude bejt nemůžem (i když bysme chtěli, ale sami dobře víte, jak těžko se někdy vybírá z různých termínů). A tak když pak požádáte deset kamarádů o vylíčení potlachu či jiný akce, dostane se vám deseti různých variant. A která je teď ta správná? To jsou ale nicotný potíže a je na nás, abychom je nějak zvládli. Takovej je život a žít, znamená řešit je. I když... občas... Taky míváte pocit, že něco nestíháte?

Že jste něco odkládali tak dlouho, že už si říkáte o průšvih? A stejný je to i se sestavováním Jižana. Ze začátku je třeba připomínek a příspěvků málo, ale čím víc se blíží uzávěrka, najednou se s nima roztrhne pytel. A když do toho začne řídit ten počítačovej Šejtroček, je toho najednou nad hlavu – mimochodem, nezlobte se na něj. On už potvora asi jinej nebude. Sice se snažíme toho skřepaslíka krotit jak jen to jde, ale naše síly jsou skromné. O to více jsme tak vděčný za spolupráci těch z vás, kdož nám v tom vždycky helfnou. Hlavní ale je, že Jižan je tu pořád... a to už po padesátý a zájem o něj mají trampové každého věku. Na závěr proto jako příklad uvádíme dopis jednoho z vás a zároveň tím dáváme možnost k přehodnocení stanoviska těch, kteří si třeba říkají: „...já bych třeba napsal, ale kam?“ S důvěrou ve vás, že ji nezneužijete, proto uvádíme kontaktní adresu na jednoho z osadníků, na níž můžete posílat své dopisy apod.

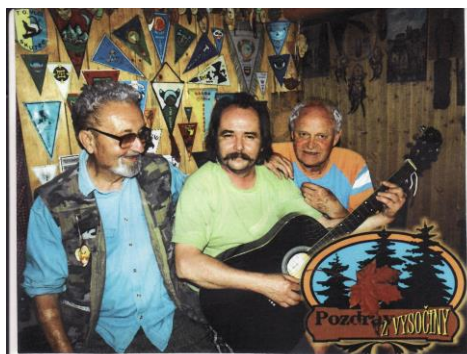
Petr Veselý, Bořivojova 4, České Budějovice 37006

Vážená redakce Jižana!

Rád bych se stal nejen vaším čtenářem, ale také dopisovatelem. Leč, není to tak jednoduché.

Rád fotografuji a této vášni jsem propadl. Naštěstí jsem hodně archivoval a tak mám dost starých fotek, které už sice našly své místo v cancácích či kronikách, ale mohly by ho najít i v trampských časopisech. Psal jsem do ostravského Trampa, do Puchejře, TC-plků i do Vosí řeky. O mé fotky přestali mít v Puchejři zájem... a ani se jim nedivím. Nedržím totiž krok s dobou. Tvrdím, že do domu nechci žádné mobily a ani PC. Bohužel, dnes každá redakce upřednostňuje příspěvky posílané po internetu a články v ručně psané formě nemají šanci na uveřejnění. Dnes žijeme ve stálém fofru, jako by nám hořela koudel za zadkem a tak to zdržuje při práci. Čím dřív bude číslo v tiskárně, tím líp.

Rozhodl jsem se tedy, že sám vydám ve vlastním nákladu knihu trampských fotografií. Ne, nevyhrál jsem v loterii, ani nevykradl spořitelnu, ale něco mám našetřeno. Halt za ty peníze nepoletím do Kanady (jako už jsem to jednou udělal), ale dokud žiju na téhle planetě, chci dožít svůj život smysluplně a aby tady po mě něco zůstalo. Na knize

už pracuji deset let a mám stovky fotek. Je tedy z čeho vybírat. Neberte to prosím jako reklamu. Knihu rozdám zdarma svým kamarádům, jako ostatně rozdávám i stolní kalendáře apod.

A teď k meritu věci. V současné době zasilám příspěvky do Vosí řeky, kterou vydávají protivínští trampové. Ta ale vychází jen 4x do roka... O mé články mají zájem, ale už jich mají tolik, že je nestačí zveřejňovat. Staré pak ztrácejí na aktuálnosti, vždyť psát reportáž z potlachu, který se konal na jaře a otisknout ho na podzim, to není úloha tisku.

V trampském hnutí je ale tolik zajímavých věcí, že nám asi ani ten internet nic neusnadní. Pokud pošlu nějakou zprávu z jiného než Jihočeského kraje a fotka bude vyrobena za 14 dní po akci, je to sice poněkud opožděné, ale není fér, když se upřednostní příspěvek, který přišel o 14 dní dřív po internetu. Bere to chuť těm dopisovatelům, kteří ho nemají.

Připomíná mi to jednu příhodu z osady Hurikán na Zlaté řece. Ptal jsem se Boba na něco a dostal jsem odpověď: "Já nejsem potlachový tramp." Jak to spolu souvisí? Já bych asi dnes odpověděl: "Já nejsem internetový tramp." Ale vzhledem k tomu, že fotky, které posílám, dosud nikde na internetu zveřejněny nebyly, mohu si i po delší době dovolit být první. A tak dále budu vyrážet s foťákem mezi trampy a být aktivní. Pokud máte zájem o mé postřehy a fotografie, rád budu s internetovým Jižanem spolupracovat. Dokážu posílat i čerstvější zprávy, ale nikdy nebudu tak rychlý jako ti, co fotky posílají ihned, někdy už z místa konání. Vyhovuje mi i součinnost s Vosí řekou, protože mi připomíná trampské časopisy z dob totalitních....

http://www.bogi.unas.cz/index_soubory/Page376.htm

.... kdy jsme nosili kůži na trh, riskovali, ale bavilo nás to. Ale budu-li k vám mít otevřené dveře, nezaváhám ani chvíli. Jsem už sice osmdesátiletý (!) přestárlík, ale bez trampování a foťáku nemůžu existovat. A nechci fotit jen pro sebe...

JIMAJZ

Podušičkový Slonovec

Na symbolický trampský hřbitov, pietní místo na brdském Slonovci, vyrazili jak vidno s kamarády i klatovský Westmeni. Skála se vzpomínkovými plackami se už tradičně stává cílem všech, kdož chodí v dušičkovém čase uctít pamaátku všech kamarádů co už nejsou v našem středu. Ať je jim jejich nejdlejší stezka lehká....

Bivakovalo se, bivakuje.... a bivakovat bude!

A dokud tuhle skutečnost nepochopí i tzv. ochránci přírody, budeme svědky dalšího marného boje o potření čistého nocování pod hvězdami, někde na plácku v lese. U nás už to naštěstí tak nějak posvětil Nejvyšší soud, ale k zátahům na trampy dochází stále. Rozhodně nejsem pro zakládání masových nocležišť a kempování kde se komu zlíbí. Budování dalších

tábořišť s plným komfortem pro panelákový dav. Masové táboření na vyhrazených místech je prostě jedna veliká hrůza. A rozhodně při něm přijdete třeba o západ či východ slunce, který bývá ve volných lesích nejkouzelnější a nejneopakovatelnější. Kdo

nezažil západ slunce a proměnu do tušově černé oblohy s tisíci hvězdami, doprovázenými vlezlým nočním chladem, zadírajícím se hluboko pod kůži, kdo nezažil svítání a východ slunce nad pasekou přikrytou peřinou mlhy, ten se těžko může vcítit do duše trampa. Těžko se vcítí do té harmonie, nenasaje do sebe tu hloubku prožitku. Po noci v lese pak vnímáte krajinu tak nějak víc intenzivněji, ostřeji, hlouběji. Prostě všemi smysly. A s každým novým rodícím se dnem prožitým v přírodě je ten vztah k ní tak nějak vřelejší a opravdovější.

Bivakování prostě je a zůstane neoddělitelnou součástí trampování. Snahy o jeho potírání jsou předem odsouzeny k nezdaru. Je to stejné jako boj s větrnými mlýny. Vždyť, co po takovém noclehu v lese zůstane? Možná na chvíli polehlá tráva, která se stejně brzo napřímí. A obávat se masového rozšíření podobného nocování? Ale jděte. Vždyť kolik z nás, ze stále zhýčkanější společnosti, je ochotno podstupovat ono nepohodlí, noční chlad, drkot zubů a nevyspání? Opravdu mizivé procento. Trampové ale určitě!

Někdo může namítnout, že když je to zakázáno zákonem... a že zákony se musí dodržovat! Ano, jistě. Jenže zákony jdoucí proti přirozenosti, proti zdravému rozumu, člověk vždy porušoval a porušovat bude. Nakonec, zákony jsou tady proto, aby se porušovaly – byť jen v rozumné míře. Zákony se přece vždy šily na míru pro vládnoucí kastu, pro manipulaci. Za totáče, stejně jako dnes. Nakonec, i ty židy posílali do plynu v souladu s tehdejšími zákony. Vy byste snad takové zákony ctili a dodržovali? Dodržovat rozporuplné zákony je mnohdy těžké. A pro svobodomyšlné trampy dokonce nemožné. Obzvláště když vidí, jak to někteří z těch „milovníků a ochránců přírody“ nemyslí se samotnou přírodou nijak vážně. Že ochrana přírody je pro ně něco jako šichta ve fabrice. Jak jinak si vysvětlit ty obrovské developerské projekty, plánované a realizované třeba na Šumavě nebo v budoucnosti na Brdech. Jasňačka, vždycky se to nějak vyřeší – přinejhorším směšnou pokutou. Vzpomínáte si na tu kolonu Mercedesů bezostyšně se valící k Černému jezeru? Ve svých autíčkách za půldruhého mega si jejich majitelé klidně jezdí dál. Jeden neví, jestli se má smát, nebo brečet. Nu což, budu o tom aspoň muset pořádně zauvažovat při nejbližším lesním bivaku...

Jožin

Zdravím redakci Jižana....

Nechci už déle napínat kamarády, ani balamutit sám sebe. Jednou se přece musí říct Stop! A tak jsem se (nyní opravdu) konečně rozhodl vydat tu svou publikaci o západočeském trampingu, i když vím, že je to stále z určité části nedokončené, ale to nebude stoprocentně nikdy. Předtím bych vás ale ještě zkusil poprosit zveřejnit v Jižanovi moji výzvu západočeským osadám, které ještě o mé aktivitě neví, zda by nebyli ochotni poskytnout mi jejich základní údaje. Byl bych moc povděčen.

INZERÁT NA KNIHU, VE KTERÉ BYCH CHTĚL BYDLET

... parafrázuji název jednoho z prvních děl svého oblíbeného autora. A zdá se mi, že jsem nešlápl ani tak moc vedle. V mém případě mám na mysli sepisování historie plzeňského, potažmo západočeského trampingu. A v tomto prostředí se mi to „bydlení“ asi i trochu

podářilo, neboť letos v srpnu uplynulo padesát let od doby, kdy jsem vyjel poprvé pod šírou! S tím sepisováním vzpomínek na západočeské trampské a chatové osady jsem započal v r. 1993. Dílo se tvořilo pomalu, několikrát bylo na různě dlouhé období přerušeno a odloženo do šuplíku. Dnes jsem za to osudu povděčen, že jsem nic neuspěchal a publikace tak mohla narůst do poměrně značných rozměrů.

Jen pro názornost: nyní mám v evidenci 944 západočeských trampských a chatových osad (z toho 454 jen plzeňských!). Je tu zveřejněna řada zajímavých fotografií a např. i 335 osadních domovenek a vlajek. Celkem to bratru čítá 285 stran! A protože už se delší dobu nemohu hnout z místa, rozhodl jsem se konečně (pokolikáté již?) k publikování svého výtvaru. Přesto mi to ale nedá a tak bych tímto chtěl ještě naposledy oslovit širokou trampskou veřejnost a požádat ji o doplnění, resp. o upřesnění některých údajů.

KAMARÁDKY A KAMARÁDI ZE ZÁPADNÍCH ČECH! Máte-li zájem o uvedení svědectví o existenci vaší, ať již současné nebo již neexistující osady, pošlete mi prosím základní informace, které jsou k tomu třeba. Tj. název osady, rok založení, lokace (místo odkud osada pochází), jméno a přezdívku šerifa a ostatních členů a foto osadní domovenky a vlajky. A na závěr uveďte ještě pár názvů osad vašich nejbližších kamarádů zč. Kraje. Možná i tudy povede cestička k odstranění a zahlazení „bílých míst“ a současně také k co největší objektivitě publikace!

Víc k tomu asi psát netřeba. Jen to, že předem děkuji za projevenou dobrou vůli a každou předanou **PRAVDIVOU A HISTORICKY DOLOŽITELNOU** informaci. Má mailová adresa pro tyto účely je

zpc.osady@seznam.cz

Ještě jednou díky a mějte se všichni fajn. A hlavně pište! A nakonec mi dovolu, abych použil slova pana Suchého z jeho písničky Kamarádi. Přece byste nechtěli chybět „v takový krásný společnosti...“

FRANTIŠEK ČÁRA BREJCHA

Osadník a dlouholetý šerif trampských osad

T.O. Aljaška T.O. Černá orchidea S.T.O. Stetson osada K3 (kamarádi tří krajů)

PODZIMNÍ SETKÁNÍ T.O. KONDOR

Tyhle společný sleziny už se staly určitou tradicí. Fotky z té listopadové, kdy se na sroubku

jihlavské T.O. Kondor sjeli kamarádi ze znojenské T.O. Tiger, pražské T.O. Trappers, jihlavská T.O. Funnusmen, humpolečtí T.O. Skaláci i Měsíční údolí ze sázavských Stvořidel, nám poslal Pavlušák.

Jako třešničku na dort poslal i odkaz na

https://www.youtube.com/watch?v=KFzZ7SM1r_g&feature=em-upload_owner

OCENĚNÝ WILLIE NELSON

Poprvé v dějinách dostal Gershwinovu cenu od amerického kongresu country zpěvák – a navíc z dříve tolik diskutovatelné skupiny tzv. Psanců. Dvaosmdesátiletý Willie Nelson patří k nejdéle působícím a nejslavnějším muzikantům v severní Americe. Nikdy nezapadal do škatulky klasické country (tíhl spíš k její modernější tváři) a vždycky byl a zůstává rebellem. V jeho tvorbě byla nejslavnější snad 70 léta, kdy spolupracoval s Waylonem

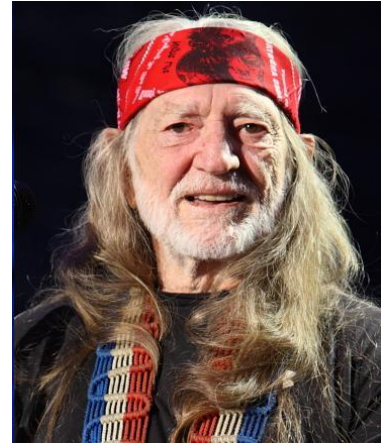
Jeningssem, Jessi Colterem a Tompалlem Glaserem. Svou hudbou nejprve postavili na hlavu celou tehdejší uhlazenou nashvillskou country music, aby pak Mekku této muziky jejich „outlaw country“ cele dobyla. Willie Nelson napsal na 2500 písní (jistě znáte třeba Night Life, Crazy, Funny How Time Slips Away apod.) a vydal přes 300 alb. V r. 1985 se tzv „supergrup“ (kdy vystupovali společně Nelson, Jennings, Cash a Kristoferrson) po dlouhou dobu držela na 1. místě hitparádového žebříčku CM, k čemuž jistě nemálo přispělo album Highwayman. Willieho talent je snad nevyčerpatelný... zahrál si i v několika filmech. Snad největší žijící legenda americké country music, jak ji známe – v džínsách, černém tričku a nekonvenční vizáží indiánské

stařeny (viz jeho do copů splétané dlouhé vlasy) je i držitelem několika cen Grammy, American Music Award a Country Music Award. No a teď k tomu přivyla i Garshwinova cena.

Toto ocenění je jakýmsi elitním klubem, slučujícím absolutní světovou špičku, která už prokázala své celoživotní kvality. Od r. 2006 je udělována na počest dvou bratrů (George a Ira Gershwinových), jejichž přínos hudbě je nezpochybnitelný. Jejich Standart Someone To Watch Over Me nahrál Willie Nelson už v r. 1978 na LP Stardust. Navíc se slaví i šedesátileté výročí první Willieho nahrávky

Willie Nelson si pro svoji cenu přijel do Washingtonu 18. listopadu (tedy až po uzávěrce listopadového čísla Jižana). Na místě mu vzdali poctu Rossane Cash, Neil Young a Paul Simon. Slavnostní koncert byl natáčen a vysílán na několika stanicích.

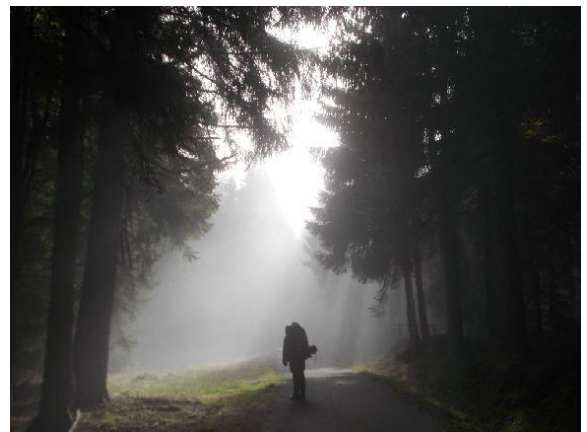
A na závěr – podle pořadatelů tato cena oslavuje dílo umělce, který prokázal celoživotní přínos v oboru písničky, jakožto nositele hudebního vyjádření i kulturního porozumění. Prvním nositelem této ceny byl Paul Simon, po něm ji získali Paul McCartney, Carole King, Stevie Wonder, Billy Joel, Burt Bacharach a Hal David.

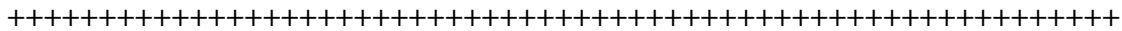

Jožin

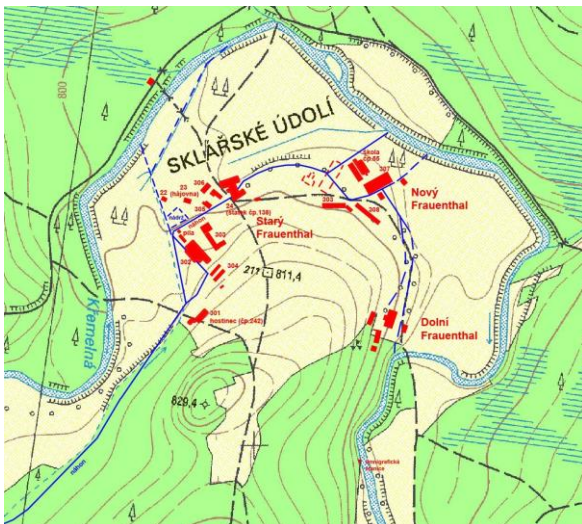
PÁR FOTEK PŘEDVÁNOČNÍ ŠUMAVY

....nám ze svých toulek poslal kamarád Lomák ze Zlaté lebky

Tip na vandr

Křemelné, jen 3 km od Prášil a osud měla vsutku pohnutý. Křemelná, nádherná divoká šumavská říčka, se zlatavým nádechem, byla tím, kdo zdejším lidem dával práci.. a ta vás tu dnes taky nejvíc nadchne.

Zatoužili jste někdy po tom navštívit dříve zakázaná a i dnes hůře přístupná místa v NP Šumava? Projít si túru kolem řeky s krásně průzračnou a chladivou vodou? Seznámit se s místy kde kdysi kypěl život a dnes se divočina vrátila tam, kde po staletí byla? Mám tudíž pro vás malý tip. Místo, ležící relativně nedaleko od Prášil, v samotném srdci Šumavy. Nazývá se

FRAUENTHAL

Malá, dnes pochopitelně zaniklá osada, ležela na břehu říčky

Původně zde stávala jediná usedlost stodůleckého sedláka Lenze z 2. poloviny 18. století. Několikrát změnila majitele, až tu v r. 1863 postavil podnikatel Simon Bloch brusírnu a leštírnu skla, později nazvanou *STARÝ FRAUENTHAL* – český ekvivalent k tomuto jménu neexistoval, nebo se nedochoval. Stroje na výrobu tzv. „židovských zrcátek“ pohánělo pět vodních kol o průměru 5m, které byly nezbytné pro 12 brousících a několik leštících mašin. Vodu na ně přiváděl 1 km dlouhý kanál z řeky, který začínal 350m pod jejím soutokem s Prášilským potokem (pod mostem se silnicí spojující Prášily s bývalou Skelnou a odtud s Hartmanicemi či Hůrkou). V r. 1872 byla naproti stávající brusírně postavená brusírna nová, s dílnou na fazetování hran velkých zrcadlových skel, nazvaná *VELKÁ TOVÁRNA*

Brusírna zrcadel u Křemelné / Spiegelglasschleiferei am Kieslingbach

(*GROSS WERK*) a *NOVÝ FRAUENTHAL* jejíž pohon zajišťovala vodní kola dvě. To už na pozemcích zdejšího hospodářství vyrostla i hájenka, kovárna, hostinec, obytný dům s obchodem a taky škola, kde se vyučovalo až do konce II. světové války. Třetí část Frauenthalu – Dolní, vznikla v r. 1882 pod Novým Frauenthalem. I zde byla brusírna, leštírna a fazetovna velkých zrcadel. Vodu ke třem vodním kolům přiváděl prodloužený původní náhon a ještě jeden nový kanál z Křemelné.

V r. 1910 zde byla vodní kola nahrazena Francisovou turbínou, která zároveň dodávala elektřinu nejen pro Frauenthal, ale i do okolí (Ebene, Glasserwald).

Továrna zrcadel u Křemelné / Fabrikat der Spiegelgläser u Křemelné

Největší slávy dosáhla továrnička Ignáce Šimona Blocha před I. světovou válkou, kdy zde bylo zaměstnáno přes 400 brusičů – na Šumavu tedy opravdu velký podnik. Není proto divu, že výrobky odtud putovaly do celé Evropy i do zámoří. Velké

obchody dělal Bloch v Turecku i Japonsku. Po I. světové válce však velká konkurence ze severu Čech začala zdejší brusírnu drtit a po výstavbě moderní sklárny v Chodově u

Karlových Varů, byl o vánocích 1932 zdejší provoz zastaven. Rodina Blochů, protože to byli židi, si nakonec ještě ráda sbalila kufry a odjela do Anglie. Alespoň neviděli, jak se o 15 let později obec, kterou vybudovali, proměnila v tankovou střelnici a nezbylo po ní ani památky. Všechny objekty byly postupně (i za přispění různých vandalů) srovnány se zemí a většina kanálů zasypana.

Po vysídlení Němců, po II. světové válce, se dokonce uvažovalo o tom, že celé zdejší území bude zatopeno vodami přehrady, která měla

vzniknout pod Stodůlkami. K zaplavení a tudíž k zachování celého rázu krajiny nedošlo paradoxně jen proto, že zde v r. 1952 vznikl vojenský újezd. Jediná stavba, která se tu od tehdejších dob dochovala, je jen bunkr (původní řopík) odkud se pak řídily střelby a chrabří dostojníci sledovali cvičení, hrozící ne příliš vzdáleným imperialistům.

Ale vlastně ne, není to jediná stavba. Je tu ještě stará limigrafická stanice k měření průtoku vody, fungující od r. 1932 do r. 1938.

Zkušené oko pak v těchto opuštěných místech jistě dokáže najít i stopy po starém mostu, z něhož už ční jen pilíř a nějaké ty kameny u břehu. Údajně tu byla na traverzách v r. 2000 nainstalována lávka nová, ale v současnosti po ní není ani vidu. Zřejmě jí smetly potopně... takže, pokud se budete chtít přemístit na druhý břeh a i nadále sledovat tok Křemelné – což je dvojnásob krásné, snad i proto, že je to zakázané – tak nezbyvá než sundat kačata a kanady a přebrodit přes oblázkové dno na malou pískovou pláž. Ale pozor! Uvědomte si,

že zároveň vstupujete do prostoru bývalé střelnice a tak mimo vyjetou polní cestu raději nevstupujte! Nejspíš je tu ještě nevybuchlá munice.

Na Šumavě najdete spoustu míst, která dnes už existují snad jen na vybledlých dobových fotkách a ve vzpomínkách. Je tu ale krásně, tak to přijďte okouknout. Stačí, když ze silnice (viz výše) v místě zvaném Šerlův dvůr, odbočíte u malého parkoviště po žlutě značené cestě...

Jožin

DLÁTA A KYTARY

Inu, bez nadsázky se dá napsat, že i tato akce, pořádaná Klubem trampských řezbářů, nakročila tak správným směrem, že už se dá považovat za tradiční. Vždyť se v předvánoční

čas konala již posedmé. Jejím hostitelem byl opět rytířský sál pardubického zámku a vhodně tak doplňovala nedávno ukončenou trampskou výstavu ve Východočeském muzeu. Jako

každý rok jste mohli nahlížet pod šikovné ruce trampských umělců, shlédnou díla už hotová i teprve vznikající třeba si i sami vyzkoušet jak jste na tom se svou šikovností. A to všechno doprovázela skvělá muzika kapel Carramba, Chrupa, Jižní vítr, Cožeband, Kučerka, Věrná čtyřka a pozadu nezůstal ani Mates, natož pak Béd'a Šedifka, který celé toto dění zahajoval řezbářskou hymnou. A těch pár doprovodných fotek je od kamaráda Kubrta...

HRÁDEK DO TŘETICE

V předcházejících číslech Jižana proběhlo vyprávění o tzv. Hrádku (Hrádečku) nedaleko Chýnova u Tábora. Na žádost redakční rady, žádající kamarády o doplnění informací o této, dříve jihočeskými trampy zhusta využívané lokalitě, dodávám dle svých vzpomínek pár následujících řádek.

Na Hrádek i Hamr jsme svého času jezdili poměrně často, např. i na společný potlach T.O. SILVER MOON a T.O. STRÍBRNÁ HVĚZDA. Název Hrádek vznikl pravděpodobně podle malého hradu jež byl lokalizován v blízkém sousedství a stopy po němž končí po r. 1413 a jehož zdiva pak bylo použito na stavbu mlýna, anebo blízkého stejnojmenného rybníka, u něhož stával zmiňovaný mlýn, který měl ve štítu nápis: Mlýn Karla Krajce (podle matriky fary ve Křeči byli poslední mlynáři skutečně Matěj a Josef Krajcovi).

Jeho obytnou část obhospodařoval právě Pavlík, který nikam jinam nejezdil. Byl asi o dvacet let starší než my, ale bez rodiny a zřejmě asi ajzboňák, protože pořád chodil v modré uniformě. Proslýchalo se, že jinak asi nemá kde bydlet a tak, kdykoliv měl volno, bydlel tady. Jestli tam s ním ale pobývala nějaká družka, to mi není známo. O tom, kdo mohl spát ve mlýně, rozhodoval právě Pavlík a tak v obytné části mohla pobývat především děvčata. V této souvislosti vzpomínám na Ňufku ze Soběslavi, ale třeba i na Bludičky z Písku, hodně tam jezdila i Jessie z Benešova n. Černou i Čuba z Veselí n. Lužnicí. A samozřejmě strakonický Jatečák, písecká T.O. Úplňku, Casses, Zlatá řeka, samotář Brok z Tábora atd. Pokud byl zrovna Pavlík na šichtě, mlýn býval zamčený. Ostatní trempíři – chlapi -

přespávali ve stáji (konírně), či ve stodole. Když pak byly i palandy a do objektu volný přístup, to byl počátek devastace. Tehdejší fotky by se možná ještě daly u někoho dohledat (ty mé nejsou tolik kvalitní, leč mají snad historickou vypovídající hodnotu), stejně tak možná i film, který tu natočil kamarád Kočka (Kocour? – pozn. red.) z písecké T.O. ČERNÝ SUP. Nebylo to jeho jediné dílo – na jednu ze zdejších stěn namaloval „Vůz ze západu.“

Cesta sem obvykle začínala na vlakové zastávce v Poříně, někdy i s mezistanicí v tamní hospůdce se sálem, kde se pořádaly i zábavy, ale kde trempy neměli příliš v lásce. Nemohu si nevzpomenout třeba na jeden maškarní bál, kde kamarád Bogo dělal do místních holek. Asi na to měl – skoro dvoumetrověj krasavec co hrával závodně volejbal

s tím problémy nemíval. Ale jak to tak chodí: padla facka, padla na sále... a už se to mlelo všechno a vyhrál ten, kdo utekl. Kromě Bága si to tenkrát odnesli i Lišák a Semeno, za ostatními, co strategicky ustoupili do lesa, si už místní (i když ve značné přesile), netroufli.

Jak šla roky, mlýn, který už pak měla v hledáčku i StB, koupil údajně nějaký bolševický funkcionář. Původnímu majiteli byly sice po převratu vráceny zdejší pozemky, nikoliv však mlýn a zřejmě s tím už nic nenadělá. Postavil si proto chatu na hrázi rybníka, napájeného vodami říčky Bělé a nedal si vymluvit, že se na devastaci budovy trampové nepodíleli, že se právě naopak snažili udržovat vše v přijatelném stavu. Pokud nepanovaly velké mrazy, žil tam celoročně. Podle jedné zpráv prý uvažuje o tom, že by na svůj rybník vydával povolenky k rybolovu, jiní zase tvrdí, že už pravděpodobně zemřel, soudě podle toho, jak se o chátrající mlýn tahají další... Tak nevím.

Bob T.O. Úplňku

POPISKY K FOTOGRAFIÍM

1. Vlevo Charles z T.O. Černý sup
2. Hrádek 1966. U stodoly zleva Jessie, Bob a Táboráci
4. Zimní putování na Hrádek. Sice nezřetelně, ale zleva Sir, Šnek T.O. Úplňku, Oli Nevada tehdy ještě T.O. Srdce lesa, Albert, Vlče z Černého supu, Stehno, Bob, Sandy, Zrzek T.O. Úplňku
... a na závěr písecká ekipa v r. 1970

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉM 2.

Zastaralá koncepce řazení jednotek do bitev v sevřených řadách, způsobovala v řadách útočících jednotek neuvěřitelné masakry. Není divu, že vojska Konfederace, která se oproti Unii opíraly o sotva třetinovou populační základnu, nemohly tehdy tak velké ztráty dlouho vydržet. Na jihu se však vyskytnul vojenskej génius, nekonvenční generál, kterej, jak se zdá, mohl řešení najít. Tímto mužem byl

THOMAS JOINATHAN „STONEWALL“ JACKSON

Narodil se 21. 1. 1824 v západní Virginii. Absolvoval *mladý Jackson* West Point, díky své pílì jako sedmnáctý v pořadí.

Spřátelil se zde s muži, kteří se pak v generálských hodnostech objevili na obou stranách fronty. Z řad Unie to byl např. McClellan, Danius Couch a jeho nejbližší přítel Jesse Lee Reno, který padl už v září 1862 v Marylandu. Z budoucích rebelů to byli kupř. Ambrose

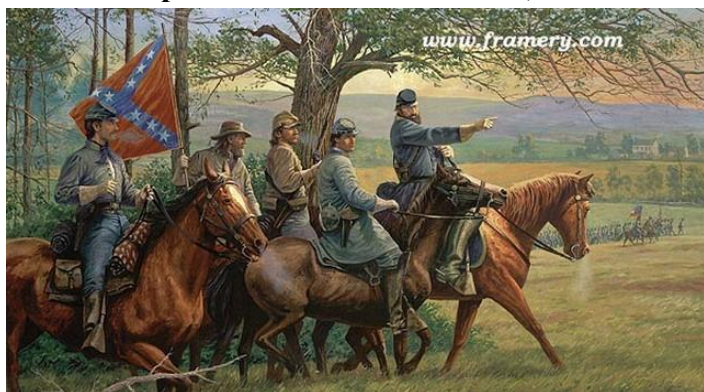

Powell Hill, či George Picket. Jackson byl vyřazen jako poručík dělostřelectva a bojoval pak v mexické válce s takovou odvahou a schopnostmi, že byl povýšen až na majora. Zde se také poprvé setkal s Robertem Leem. Po skončení válečného konfliktu učil v r. 1851 taktiku ve Virginském vojenském institutu v Lexingtonu. Při popravě Johna Browna jeho kadeti zajišťovali klid a pořádek – ovšem mezi svými absolventy moc oblíbený nebyl. Každému se jevil pouze jako zbožný muž, kterého zajímaly jen dvě věci: bible a armáda. Unii vnímal jako širší rámec své skutečné vlasti – Virginie... a proto se do jejích služeb dal hned po vyhlášení její nezávislosti.

Na začátku války bylo jeho úkolem hájit vstupy do údolí řeky Sheandoah a udržet tak případný výpadový koridor do Pensylvánie. Předvedl zde celou řadu neuvěřitelných manévrů. Se svými 12 000 muži se tu potýkal s přesilou generála Pattersona, jehož armádu se mu nakonec podařilo dokonale rozložit a zahnat na útek. Když se 16.7. 1861 dalo do pohybu 35 000 McDowellových severanů s cílem obsadit strategicky důležitou křižovatku u Manassasu, přišel se svým sborem právě včas. Secesionistický generál Beauregard tu měl k dispozici sotva 20 000 mužů a sháněl pomoc. Jackson zareagoval ihned, a jak už víme, jeho oddíly dorazily včas. Bitva u Bull Runu, jak ji nazývají jižané, začala 21.7. 1861 napadením Ewansových jižanů, kterým byla poslána ku pomoci právě Jacksonova brigáda. Dorazila právě ve chvíli, kdy rebelové už už začínali před přesilou federálů ustupovat, vojáků se zmocňovala panika. Jackson svou brigádu seřadil na výšinách do nové linie a držel pozici. A byl to Ewans Bee Bartow, kdo dal Jacksonovi přezdívku Stonewall – Kamenná zeď. Aby v týlu uklidnil a zreorganizoval své vojáky, stále na ně křičel, ať se nebojí, protože je chrání Jackson, který stojí jako kamenná zeď. A ač se to hodilo spíše do časů napoleonských válek, Jackson pak zavelel: “Na bodáky!” Zde to však bylo na místě, protože bodákový útok, vedený z blízkosti a z vyvýšené pozice nepřítele vyděsil a podlomil jeho morálku. Bitva byla ale stále nerozhodná. McDowell se ale rozhodl pro ústup a ten se v důsledku paniky proměnil v pohromu. Ztráty jižanů nebyly tak veliké, ale přesto si Jackson dobře povšiml destruktivních účinků palby do sevřených řad pěchoty.

Skutečnou příležitost dokázat co umí, dostal Stonewall na jaře 1862, když McClellan vedl

útok severanů na Richmonds. K dispozici měl 90 000 mužů, jižani jen 57 000. navíc mohl připochodovat další (McDowellův) severanský sbor o 40 000 mužů a taky sbor generála Bankse s 32 000 vojáky – ten na severním toku Sheandoah hlídal Jacksona s pouhými 4 600 rebely. Hrozba tedy skutečně hrozivá. Kdyby se severanské armády spojily, s hlavním městem vzbouřenců by byl

konec. Jižanský generál Johnston by tomuto spojení nedokázal zabránit, mohl se jen bránit. A tak volnost v jednání měl jen Jackson, s hrstkou vojáků na tak velký úkol.

Jackson byl ale velký taktik. Nepřítel, ale hlavně nevěděl kolik vojáků má. Dokázal je ale rychle přesouvat mezi Winchesterem na severu a Port Republic na jihu a občas i na západní či východní stranu Modrého hřebenu. Ke svému krytí skvěle využíval hor a na rozdíl od federálů měl o svém nepříteli skvělé informace. A tak se mu dařilo přepadat a porážet jeho

menší a rozdělené jednotky. U Lincolnu se mu podařilo vyvolat takovou paniku a strach o Washington, že prezident osobně třikrát zasáhl do operací na jihu a zakázal spojení severanských sborů do jedné síly. Za Jacksonem posílal stále nové a nové jednotky a tak v jednu chvíli pár tisícovek Stonewallových vojáků poutalo asi 80 000 severanů a nutilo je stát stranou od hlavního bojiště u Richmondu. Později se mu dokonce podařilo rozdělit a odděleně porazit sbory gen. Bankse a gen. Frémonta. Jeho další plány byly ovšem ještě velkolepější. Žádal hlavní stan o posily a tvrdil, že je v jedinečné pozici, že by s posilou 40 000 mužů dokázal za zády severanů projít až k Baltimore a

systematicky ničit severanské zbrojovky a továrny, což by mohlo reálně vést ke konci války. Minimálně by to ukončilo obléhání Richmondu. Místo toho bohužel Johnstone zaútočil u Fair Oaks na McClellana, rozdrobil bitvu do mnoha neúčelých střetů a přišel o mnoho mužů. Jedným plusem možná bylo, že sám byl raněn a do čela konfederovaných se dostal generál Lee. Ale ani ten povolení k tažení na sever nedal, protože si myslel, že hlavním úkolem jeho vojsk je obrana hlavního města. Jackson oproti tomu oponoval, že hlavním úkolem jižní armády je přinutit nepřipravený sever ke kapitulaci dříve, než se projeví jeho materiální a početní převaha.

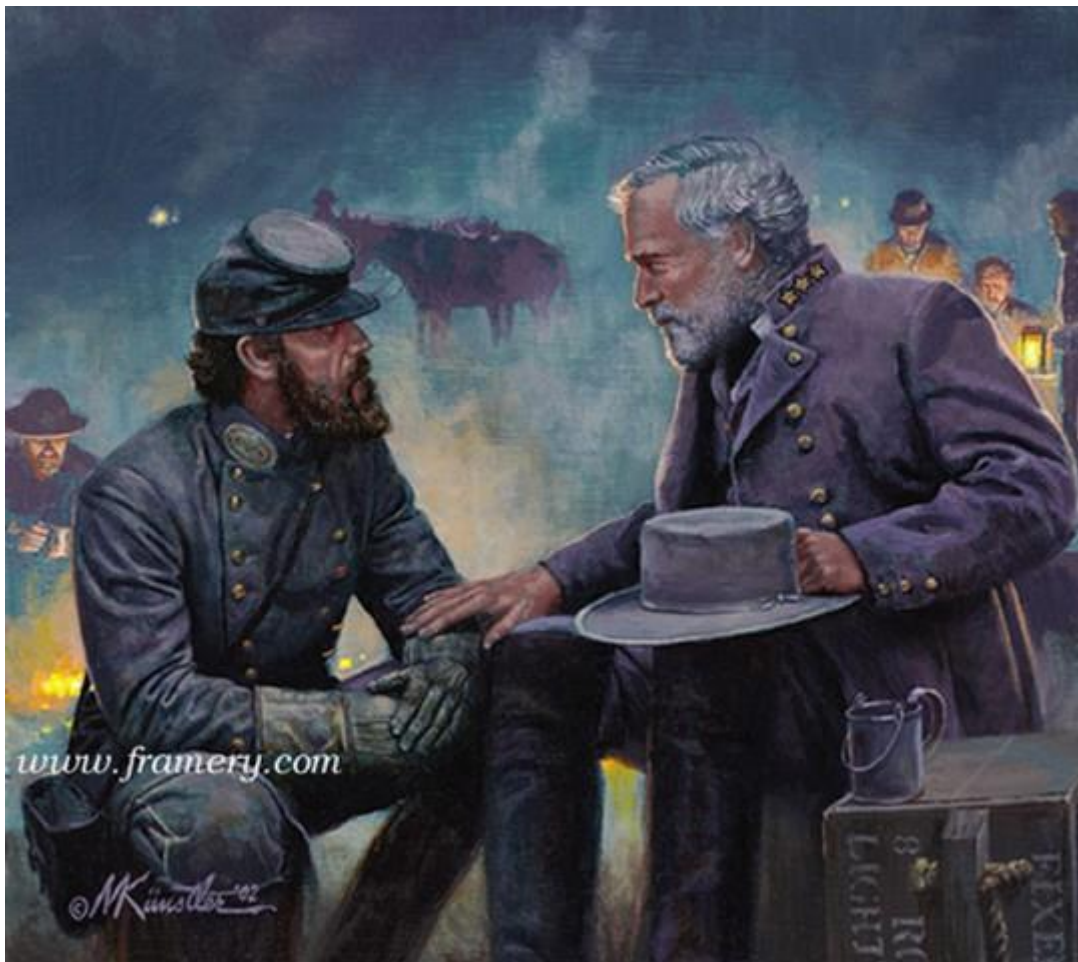
Lee byl skvělým velitelem, ale i on byl v zajetí představ lineárních frontálních útoků a nikdy nepochopil, že při zvýšené palebné síle pěchoty jsou přímé útoky jen plýtváním životy. To nepochopil ani Grant, ten si ale extrémní ztráty mohl dovolit. Jackson se čtyřikrát pokoušel Lea přesvědčit o účinnosti bočních obchvatů a vymanévrování nepřítele, ale neúspěšně.

V prosinci 1862 vedl generál Burnside další výpad na Richmond. Byl ale zastaven na defenzivní linii u Fredericksburgu. Zde Jackson bojoval spolu s ostatními v pevné linii na kopci, kde se statická linie na kopci vyplatila. Ale ani tentokrát si Lee nevzal poučení z toho, co to znamená útočit čelně v kolonách po pláni, na nepřítele zakopaného na kopci. Stejně osudnou chybu pak učinil u Gettysburgu, kde promrhal potenciál své armády, když ji po celých divizích vrhal do beznadějných čelních útoků proti zajištěné linii Unie. Po Fredericksburgu začal Lee vnímat Jacksona jakosvou pravou ruku a případného nástupce ve funkci vrchního velitele. Konečně mu dal i souhlas k výpadu na sever, ale jen v místním měřítku. Když se nový velitel potomacké armády, gen. Hooker, znovu pokusil o výpad, Stonewall rychle přivedl svou armádu k Chancellorsville na řece Rappahannock, ale i když Jackson i Lee mohli spojit své sbory, stále měli k dispozici jen

poloviční počet mužů oproti nepříteli. Jenže Hooker udělal tu chybu, že svou armádu rozdělil na dvě skupiny, mezi kterými zůstala značná mezera. Navíc jedna z nich přešla řeku a zabředla do nepřehledného lesnatého terénu. A tehdy gen. Lee přistoupil na riskantní, ale geniální Jacksonův plán. Se svou částí sil předstíral pasivní odpor vůči Sedgwickovu sboru a dělal, že se chystá stáhnout na jih. Mezitím, 2. 5. 1863, provedl Jackson geniální křídelní obchvat západní skupiny, kterou pak napadl ze zcela neočekávaného směru. Lee se pak také bleskově přeskupil a napadl severany čelně. Větší část modráků sevřená do kleští propadla panice. Brzo ale nastala tma, jednotky se promíchaly a nikdo si neudržel přehled o situaci... a tak došlo k nešťastné události. Jackson byl postřelen vlastní hlídkou, která nepoznala, že se generál vrací z průzkumu a ten, na následky zranění, po několika dnech zemřel. To patrně zachránilo vojska Unie od úplného zničení, protože to zpozdilo provedení obklíčovacího manévru, který navíc nebyl dokončen přesně. Velká část federálů se proto dokázala stáhnout.

Dnes už je těžké debatovat o tom co by, kdyby... Kdo ví, jak by probíhalo tažení na sever

v roce 1863. Jackson by nejspíše nepřijal bitvu v nevýhodném postavení u Gettysburgu, snad by táhl dál a Meade by musel za ním... každopádně by si Stonewall sám určil místo střetu a třeba by i nakonec donutil Lincolna uzavřít mír a smířit se s Konfederací. K vítězným CSA by se pak zřejmě připojily i jiné, dosud váhající státy a historie by se ubírala docela jiným směrem. Sever by pak měl mnohem větší tendence a motivaci spojovat se v Evropě třeba s Německem, zatímco jih s Británií. Kdo ví, jak by za pár let vypadala I. světová válka. Asi to všechno je jen pouhá fikce. Faktem ale zůstává, že zůstat naživu muž, kterému jeho muži říkali Bláznivý Tom a za nímž byli ochotni jít třeba do pekla, možná mohl zcela reálně zvítězit jih....

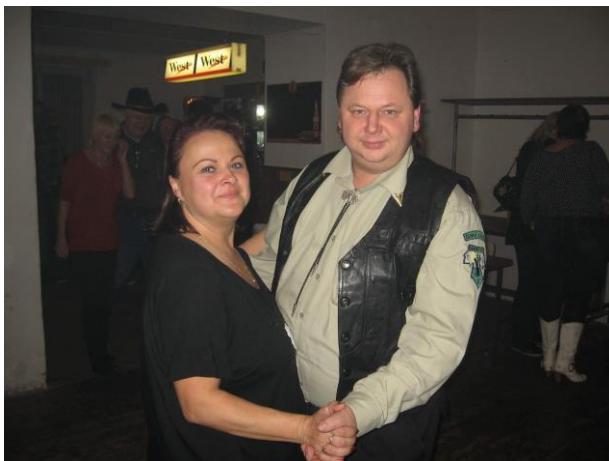
Z různých materiálů sestavil Jožin

KLOBOUKOVÝ BÁL V JINDŘIŠI

Už po jedenačtyřicáté uspořádala T.O.S. Kanadský vlk v Jindřiši (na pomezí České Kanady) Kloboukový bál.

Možná, že se nesjelo tolik kamarádů jako v uplynulých letech, ale možná to bylo spíš ku prospěchu věci... a nepřipomínalo to „sardinkový bál...“

No ale už aby bylo jaro a slezli jsme se na Houšťatech...

NAFOTIL MILÁNEK

+++++

VŠEM KAMARÁDŮM.....

Již pět let úspěšně provozujeme Trampské mobilní muzeum a nyní jsme si vytyčili další jasný cíl – založit trampské muzeum stálé, které by sloužilo jako památník trampingu. V r. 2018 bude toto hnutí oslavovat 100 výročí svého trvání a je to jediné nadčasové hnutí u nás, které přežilo hned několik společenských řádů, aniž by se to projevilo na jeho obrazu.

Už ve 30. letech začaly být shromažďovány informace o trampingu – např. Gézou Včeličkou či Bobem Hurikánem, který je zpracoval do svých dějin zhruba do r. 1940. Během války, ani po ní, tu žádná taková podobná osobnost nebyla a kamarádi si zakládali spíš osobní archivy. Bohatě toho měl třeba Jožka Slavík z osady Kamarád na Divoké Orlici, nebo velký sběratel a tramp archivář Míra Červenka. Do 60. let se datují první pokusy o založení trampského muzea, na nichž se podíleli např. Pavla

Brožková Brochesová, Tony Hořínek či Slávek Ostrezi. Čas ale ještě nedozrál a tak i tady pokusy vyústily bohužel „jen“ ve vydání knihy Kronika trampské písničky. V 80. letech se zrodila myšlenka trampského muzea jako součásti expozice v jílovém u Prahy, ale nakonec i z toho je „jen“ výstava regionální. V 90. letech vydal Zdeněk brčko Dočekal dějiny trampingu na Slovensku – Údolia neztíchli, kde perfektním způsobem zmapoval tamní tramping a nemůžeme zapomenout ani na celoživotní přínos trampského historika a archiváře Jozefa Pekelníka Zelnera a dalších.

I my vlastníme rozsáhlé sbírky získané od českých a slovenských trampů, které vystavujeme na různých tzrampských i netrampských akcích. Potěšující je, že o výstavu Mobilního trampského muzea je vzrůstající zájem – pro rok 2016 jsou termíny od března do prosince již plně obsazeny a některé další výstavy musí být kontaktovány až na rok 2017.

http://fred54.rajce.idnes.cz/5_let_vystav_Trampskeho_mobilniho_muzea/

Děkujeme všem přispěvatelům, spolupracovníkům i dopisovatelům za dlouhodobou spolupráci a i nadále hledáme kamarády, kteří by měli chuť přiložit ruku k dílu.

V současné době se snaží sdružení K.F.T.P., které je pořadatelem tradičního festivalu trampských písní v Horním Jelení (letos vkročil do čtvrté desítky) založit stálé trampské muzeum českých a slovenských trampů. Mělo by stát v trampském, ale i turistickém centru, někde v přírodě a nabízelo by celoroční doprovodný program a to nejen pro trampy. Situovat by se mohlo někde v centru České republiky, třeba v Pardubickém kraji a proto zde hledáme vhodné prostory (bývalé RZ, statek, zámeček apod) pro zřízení areálu trampsko-turistického centra „Tramptário...“

Důležité je zanechat informace o trampském hnutí co by kulturním dědictvím československého národa pro další generace a díky stálému místu i zvýšit turistický ruch v daném regionu, nabídnout pracovní příležitosti a služby. A není to jen o prohlídce muzea, ale i o tom, že by v jeho doprovodném celoročním programu bylo i místo pro další volnočasové aktivity. I vy můžete přispět. Abychom mohli dostat svým cílům, hledáme spolupracovníky, kteří by pomohli s jednáními (nejlépe

z pardubického nebo královéhradeckého kraje – není podmínkou) a v neposlední řadě také investory a provozovatele. To proto, že i když už v současné době probíhají nejrůznější jednání s úřady i jednotlivci, vzhledem k finanční krizi ve společnosti se zatím investor či úřad, který by vše zaštil, zatím neúspěšně hledá. Potřebná je i finanční pomoc. Záleží na nás všech, zda se podaří realizovat ušlechtilou myšlenku založení Stálého muzea trampingu co by kulturního dědictví. V případě vašeho zájmu se více dozvíte zde

<http://tramuz2.webnode.cz/>

<http://tramuz.webnode.cz/>

případně na mailové adrese jirka.fred@gmail.com

Fred Velinský

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA...?

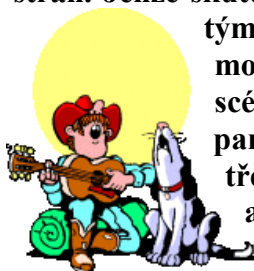
Tak nám skončil tak dlouho očekávaný seriál Český televize o trampingu. Seriál, od kterého jsme mnohý očekávali a mnohýho se obávali. Jenže každé asi něčeho jiného a proto pohled na to dílko, který si snad chtělo dát do podtitulu heslo „Všechno o trampingu co neznáte a co jste se báli vyslovit...“, je mírně řečeno rozpačitéj.

Skončil nám seriál „Zvláštní znamení...ouha,“ jak se jej taky mnozí překřtili, či taky „Zvláštní znamení...chata,“ což už samo o sobě vykládá o tom, čemu se seriál (aspoň z mého pohledu) věnoval. Mokrát už se řešilo co tramping je a co nejní. A opět jsme se mohli přesvědčit o tom, že na tuhle otázku odpověď prostě neexistuje, protože jeho tváře jsou tak rozmanité a rozličné, že ho ani definovat nelze. Nezavděčíte se všem a u trampů je to ještě navíc umocněný různějma proudama tohoto hnutí. Z třinácti dílů seriálu se tak stalo třináct letmech pohledů na pocit touhy, kterou si každé vykládá jinak. Ten by tam dal to, ten zase ono... a proč je tam tohle, to se mělo vypustit ... a schází tam zase támhleto... Jak už jsem řekl. Názory na seriál jsou rozmanité, rozdílné, bohužel ale spíš záporné, než kladné. Asi jsme očekávali víc nebo něco jiného, takže žijeme v domnění, že se to moc nepovedlo a že dobrá snaha vyšla vniveč.

Jistě, nepochybuju o tom, že zpočátku určitě nescházela dobrá vůle něco o trampingu natočit a předvést ho i široké veřejnosti. Téma bezesporu těžké. Říká se: „Pro dobrotu na žebrotu...“ a tady to platí dvojnásob. Zvláště proto, že v Čechách nikdy neměli podobný průkopníci na různých ustláno. A zvláště ti, co se snažili s podobným dílkem prorazit, museli vědět, do čeho jdou, a že se na ně snese fůra kritiky, ať už spravedlivé nebo ne a to ze všech stran. Jenže skutečností je, že podobnou práci měl daleko spíš dělat skutečně profesionální

tým i když o obětavosti a snaze protagonistů nelze pochybovat. Snad k tomu mohla napomoc i předcházející široká debata, určující konečnou tvář scénáře, v níž se mělo dostat víc prostoru nejen těm pár přežívajícím pamětníkům (kteří už jsou mimo oblast své doby úplně mimo realitu), ale třeba i krajskejm šerifům. A to nemluvím o trampskejch historičích a archivářích, kterejch je jistě daleko víc, než jich v seriálu se svejma rozumama vystupovalo. Jistě, sehnat dobový dokumenty, zvláště ty fakt historický, to je určitě velkéj problém. Ale systém „jedna paní povídala“ asi

nejní pro seriál, mající se seriozně zabejvat trampskou historií, asi to pravý ořechový. Zvláště když názory průvodců pořadem byly pokaždý jiné a kolikrát se nebyli schopný ani shodnout. Možná, že nakonec byly v seriálu nejlepší ty sekvence, který byly vystříhaný z předchozích natočených pořadů (Potlach, Dobrodružství šesti trampů, Trampská trilogie,

Už tichnou bílé skály....) Ale kdyby se třeba prstíkem zahrabalo hlouběji, jistě by se třeba filmovejch podkladů dalo sehnat víc, než aby se musely nahrazovat ukázkama prvoprepublikovejch hranejch filmů (Dobřej tramp Bernášek apod.) Nemálo trampů přece s sebou na vandry vozilo a vozí kamery – ať už původní „vosmičky“ či v současnosti jejich digitalizovaný potomky. Ale to by bylo taky třeba se víc porozhlídnout třeba po krajích, či menších „zapadlejch“ oblastech.

A tím se dostávám k druhému problému. Nezasvěceněj divák, kterému byl snad seriál původně určeněj (?), se teď může domnívat, že trampimng je hlavně záležitostí Prahy, případně jejího nejbližšího okolí. A utvrdit se v tom, že kdo nemá chatu se sestříhaným trávnikem, kde u plotu stojí nablejskaněj auťák, nejni tramp! Proboha, kam jsme se to dostali? Chápu, že ve výčtu historie některý předválečný a legendární osady nemohly chybět, ale snad se to mohlo zaznamenat poněkud jiným způsobem. A milí autoři, netahejte na mě kolt'áky, ale třeba záběry z tzv. potlachu Ztracenkářů, to je úplně jiná mísa. Zkontrolovali jste si vůbec, co jste tam natočili? Chce se mi říct jen pad'oury a astrachány, který se už při Vlajce ani neobtěžujou sundat čepici z hlavy! A co ty názory, že kde nejni volejbalový hřiště, tam nejni osada? Okolo sice dost známějch tváří, ale podobný potlachy (a nejni to vůbec jen o Ztracence) už podle mě dávno opustily trampský hranice. To už se snad musel osypat i ten Pajda...

Takže Praha, Vltava, Berounka, trochu Sázavy a sem tam vypíchnuto něco jinýho. Kdybyste tam nedali tu trošku o Brnu, tak by vám snad tamní sajtna dala po čuni? Ale co ostatní? Copak trampové jezdí jen na Brdy? Pár minut záběrů z Jizerek apod. to už nezachrání. Uvědomujete si, jak bohatej trampskej život třeba byl a je v západních Čechách, anebo – ať vypadám taky trochu jako patriot – u nás na jihu? Ani slovo o Údolí sporů, Vápeňáku, o Stropnici... a to mluvím jen za Budějce. Co kluci a holky z Písku, Tábora, Strakonice... ty jsou vosk? A stejně by se mohli ozvat kamarádi z jinejch oblastí. Co třeba Vysočina, Beskydy, Roverky? Asi bych mohl pokračovat do nekonečna. Proč se třeba jeden každěj díl nevěnoval jen jedný určitý oblasti – od vzniku po současnost?

Tudíž shrnu-li to, vidím před sebou povrchnost, nedotaženost, nesystematičnost, že všeho jen torzo a to dobrý se ztrácí ve všeobecným chaosu. Hledáte hlavu, hledáte patu a celej ten guláš působí zmateně. Už Kosmas psal něco o bájným vyprávění starců a některý protagonisti už mi taky místy připadali senilní.

Chápu, že pamětníků trampů z doby totalitní ubejvá. Že třeba v padesátejch letech trampig stagnoval... ale o to víc mohly bejt vypíchnutý slavný léta šedesátý i normalizace. O nástupu trampů do tisku (MS, trampský sloupky v Obráně lidu, časopis Ahoj..) a další činnost v kultuře i publicistice. A odvážnějši trampové přece vydávali i svý různý neoficiální časopisy. Přehlídnul jsem snad zmínku o trampskejch samizdatech? Kupovalo se to, tisklo, kolovalo to, pracovala na tom spousta těch „trampskejch legend.“ A najednou těch materiálů nejni tolik, aby se o nich nemohlo něco napsat, potažmo natočit? Tvůrci seriálu vyzobli vždy jen některou a ještě neúplnou část trampskejch dějin, takže

v seriálu nějakěj přehlednej a ucelenej pohled na tramskou historii podle mě schází. A o současným trampingu se tam skoro vůbec nemluví. Že by to byl záměr? Ono, věnovat se jenom historii je asi přece jen i u veřejnoprávní TV dost málo. O mladejch osadách a skutečným trampingu jsem se dozvěděl jen minimálně. Snad je to, co si pod tímhle slovem autoři sami představujou. Proč si třeba v pátek či v sobotu nevyčihli nějaký nádraží nebo autobusák a nezkusili udělat anketu tam? Těch pár „čvrtkařů“ (i když klobouk dolů, že alespoň takovouto formou jezdí pořád ven... ale to KČT taky) to nezachrání. Proč jako jejich předchůdci nevyjeli s kamerou i k ohňům skrytejch v lesích? Nešlapali s vandrovníky

jejich štreky, neoháněli se pádlem v kanoi? Scházejí se psavci, řezbáři, pořád hoří ty klasický potlachový ohně... jenže ty pravý trampové si halt udržují opatrně odstup od veřejného dění. Vydávají i své občasníky... a to je dobře, protože tam z našeho života seženete daleko víc informací a zajímavějších aktualit. To z obrazovky k nám mluvili trampové, kterých si sice vážím a uznávám je, ale – odpusťte mi – přijde mi to, že i ty, který se spíš chtěli nějak zviditelnit a dostat se do „dvorany slávy.“ Ale budiž.

V samotném závěru pak autoři vidí tramping na lopatě a svým způsobem předvídají jeho konec. Jak vůbec k takovému závěru dospěli? Třeba se jen přetransformuje do jiné podoby, ale to přece dělal po celou dobu svého trvání: Světový potlachy už prej nebudou – no a co? Stejně byly jen pro určitý okruh lidí, který měli potřebu se jednou za čas sejít... a to jejich setkání. Nezlobte se na mne, ale považuju to za více méně to, proti čemu trampové brojili a brojejí. Auta, křesílka, kempingovej nábytek. Nejsem ortodoxák a chápu, že aut'áky jsou v těch zemích nezbytným předpokladem k tomu dostat se odněkud někam, ale to ostatní? Odvoláváte se na věk? Budiž. Ale proč takový setkání i nadále nazejvat potlachama? Jen ze setrvačnosti? A tím teď nemyslím jen zámoří. Už jsem naznačil, že ani u nás to nejní v mnoha případech o mnoho lepší.

Zahyne teda ten „pravej“ tramping, ta hra na svobodu paradoxně s jejím příchodem? Věřím, že rozhodně ne a trampové budou i nadále pomáhat jeden druhému, dodržovat své starý i novější nepsaný zvyky a zákony, šlapat vládnoucímu režimu na paty a už vůbec si nedají vzít svou svobodu, volnost a romantiku.

Udělal jsem si takovej malej neoficiální průzkum na trapskejch FB profilech. Co se seriálu teje, řekl bych, že ty starý byli rozčilený, střední generace různě názorově kritická, mladá generace zmatená a netrampové prohlašovali, že to bylo o ničem. Přesto, a to musím uznat, jsem se i tak místy dozvěděl lecos zajímavýho, co by mi asi jinak uniklo. Takový místa byly bezesporu přínosem, jen škoda, že jich bylo jako šafránu. Oceňuju ale, že se natočilo vůbec něco. Trampové o tom budou ještě dlouho diskutovat, ale kdo ví? Třeba se po nějakým čase vášně usadí, názory protříbí, zmizí případný osobní averze a na lecos se pak budeme dívat jinak. Tramping přece neskončil s Wabim Ryvolou, ale doufejme, že až se o něm zase někdo bude pokoušet něco natočit (natočit ale něco, co snad ani ve své podstatě natočit nejde) bude to na odborný úrovni, jak si to tramping zaslouží a bude víc vypíchnutá jeho rozmanitost a třeba i ty krajový zvláštnosti a zvyky. A těm spokojenejm a třeba i těm, kterejm něco uniklo přeju, ať si to třeba užijou ještě jednou. Stačí naklikat si následující odkazy a můj – podotýkám ryze soukromý – bláboly nebrat na vědomí.

Jožin

1. díl TAM NAHOŘE V PROUDECH JE NEBZPEČNO
<https://www.youtube.com/watch?v=2rgCUVI75Ow>
2. díl OSADY STARÉ ZAS
<https://www.youtube.com/watch?v=7RDQ8ZghENk>
3. díl PROTI PROUDU POTOKŮ
<https://www.youtube.com/watch?v=IEiFN07QwsM>
4. díl PO ŘECE VLTAVĚ PLUJE INDIÁN
https://www.youtube.com/watch?v=dI_m1YVzq7Y
5. díl POSÁZAVÍ NENÍ ARIZONA
<https://www.youtube.com/watch?v=RwOVPj8KrAo>
6. díl SVĚTOVÝ REKORD V ÚDOLÍ ODDECHU
<https://www.youtube.com/watch?v=HLiH2FRzSxM>
7. díl TAM, KDE JE POŘÁDNÁÍ RVAČKA
<https://www.youtube.com/watch?v=Ta7Ab9ilxcI>
8. díl ANGLICKÁ SOBOTA
<https://www.youtube.com/watch?v=LGSuYTKCGcs>
9. díl ZATRACENEJ 7. LISTOPAD
<https://www.youtube.com/watch?v=71znCcfyT5k>

10. díl KDYŽ MI POD NOHAMA DUNÍ ZEMĚ

<https://www.youtube.com/watch?v=ru0MkIsqh1I>

11. díl KANADA

<https://www.youtube.com/watch?v=YogTZIOcmVg>

12. díl BĚŽTE S TOU OPEROU NA PORTU

<https://www.youtube.com/watch?v=M1NJM3hIhI8>

13. díl JAKO V REZERVACI

https://www.youtube.com/watch?v=dsK96_nwHHg

OSMDESÁT SVÍČEK NA HUDEBNÍM DORTU

Dávno dopředu vyprodaný velký sál plzeňské Besedy signalizoval, že první narozeninový koncert k osmdesátinám Bédi Rohricha – Šedifky, který se odehrával o poslední listopadové neděli, má dobře nakročeno na úspěch. Sjeli se kamarádi z různých koutů republiky a dokonce i ze zahraničí a už jejich přítomnost sama o sobě byla v podstatě součástí této oslavy, plné nesčetných gratulací a přání, kterými byl Šedifka před koncertem, o přestávce i po skončení večera doslova zavalen. A dlužno dodat, že i všechny hudební dárky, které tvořily více než pětihodinový koncertní program, byly báječné a přítomní v sále nešetřili potleskem, ani dalšími projevy přízně.

Narozeninový večer v notách zahájil Šedifka s Komáry, jeho domovskou kapelou, tentokrát posílenou o vokály dámského Přeletu MS. Následoval odpichový brněnský Tramp Evergreen Band a jazzově laděné duo Akáty sestávající se ze zpěvačky Jitky Vrbové a kytaristy Standy Chmelíka. Skvěle vyznělo i pohodově laděné vystoupení Žalmana, kterého tentokrát doprovázel pouze Pavel Malina. V této sestavě vynikla jak výmluvnost Žalmanových textů, tak charisma tohoto jihočeského písničkáře. Hotovou bouři potlesku pak sklidila rodinná dvojka Štěpána a Matěje Rakových s netradičním, ale úžasným repertoárem. Je neuvěřitelné, co tento kytarový mág s nástrojem dokáže a po této produkci je i každému jasné, že syn jde v jeho stopách. A dobře zvolen byl i závěr večera s Mikim Ryvolou a nezmarskou dvojicí Pavla Zajíce a Jima Drengubáka, k nimž pak na pódium nastoupili i všichni zbývající účinkující a neplánovaně dokonce i Šedifkův dámský osadní sbor. Osadní koledu, která pak v tomto takřka chorálovém podání zazněla, si zpívala už většina sálu.

Takovým bonbónkem na dortu byl ovšem křest prezentace nového Šedifkova zpěvníku, jeho kmotry se na pódiu stali téměř všichni jeho tvůrci, včetně zástupce vydavatele, jímž byl i tentokrát Avalon. A musím zdůraznit, že zpěvník s notami a akordy, jehož specifikem jsou ručně psané texty Šedifkovým krasopisem, se nadmíru vyvedl. I neznalého čtenáře zaujmou doplňující dokumentární černobílé fotografie ze Šedifkova života a charakteristické kresby Mikiho Ryvoly.

Ovšem dojetí v úplném závěru večera se užasi neubráníl nikdo, když celý sál potleskem vzdával Šedifkovi hold vestoje. Myslím, že si víc už ani nikdo nemohl přát.

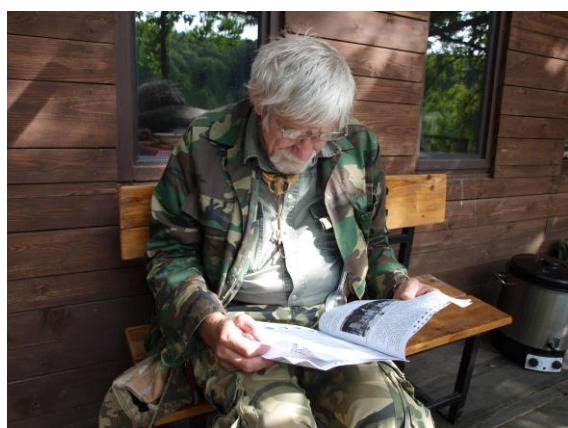
Hanhos

JIMAJZOVO OBJEKTIVEM

Ahoj kamarádi, zdravím vás z campu HORKA a posílám pár fotek pro pobavení. K té první – kamarád Drak měl s šerifkou Jarkou domluveno, že může vzít do trampské společnosti netradiční hudební nástroj. Jak to dopadlo, vidíte sami. Tou dobou taky vyšlo nové číslo protivínské Vosí řeky. Ne všichni ji znají a tak jsem ji vzal na vandr s sebou. Pochopitelně o ni byl velký zájem.

Kamarádi nás pozvali i proto, aby se pochlubili, že rozšířili verasndu, aby nás příště svatej Petr

nemohl překvapit nepřipravené. Při poslední spršce u táboráku jsme se totiž neměli kam rychle schovat. No, teď už se na ní dá hrát i tancovat.

Ranní budiček občas připraví neočekávané okamžiky – např. toto ráno s prasetem. Krávy z nedaleké farmy sice ohradník nepřelezou, ale občas nějaké to práce rančerovi uteče a hledá spřízněnou duši. Nevím ale proč právě mezi trampy. Tentokrát chtělo i pohostit, což se mu nevyplatilo. Když nám chtělo sežrat snídani, neznaje ohně si připálilo rypák! Když jsme vzpomínali na večerní guláš, nebyli

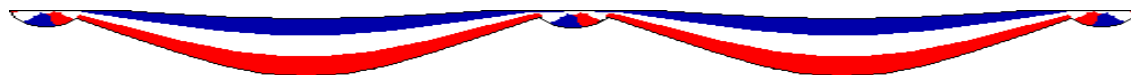

jste si jisti, zda jsme mu naopak my, nesežrali bráchu.

A na závěr jedno loučení. Pardi totiž nepřijeli jen z Pardubicka a Havlíčkovobrodská, ale taky z Liberce, Krkonoš a České Třebové a tak to měli pochopitelně dál. Ale co na tom. To se ví, zase se sejdem!

Jimajz

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

Bohužel vám musíme oznámit smutnou skutečnost, že nás, po delší nemoci, 10. 11. 2015 opustil

JOSEF ZOUBEK – HAKLI

Kamarád Hakli toho najezdil opravdu hodně. Hodně držel na severu s T.O. Metterhorn a nakonec se kolem r. 2008 stal spoluzakladatelem T.O. Peklo.

Když těžce onemocněl a byla mu amputována první noha, stáhl se poněkud do ústraní a jezdil spíše jako tramp samotář. Byl vynikajícím muzikantem a to nejen na kytaru, ale i banjo a mandolínu. Málokdo ví, že v mládí hrával na saxofon po kavárnách. Po dlouhá léta byl horníkem v uhelných dolech. Skvělý kamarád, srdcem i duší tramp, **kteřý nikdy nezklamal. Děkujeme za prožité chvíle s tebou.**

AHOJ!

Další smutná zpráva - 5. 1. 2016, nás navždy opustil a na nejdelší stezku vyrazil kamarád

VÁCLAV VIDRA - MECH

emeritní člen T.O. Zlatá lebka

Pohřeb je v sobotu 9. 1. 2016 v 9:00 hodin na Otylce v ČB

Vzpomeňte na něj při sklence jeho oblíbeného "hradeckého s lodičkou" a pošlete mu poslední Ahoj

OHLÉDNUTÍ V HISTORII

Pouhé tři dny trvala prosincová výstava zbraní a výstroje v Jihočeském muzeu. Presentaci této

expozice, kterou připravili čtyři soukromí sběratelé z Historického klubu zbraní, byl věnován druhý adventní víkend a rozhodně si nemohla stěžovat na nedostatek návštěvníků. Zájem lákaly nejen zbraně, ale i unoforny a další části výstroje, ale také modely – zejména pak funkční kovový model PzKmpfw VI Tiger v měřítku 1:16, se všemi detaily... navíc vyrobený prakticky na kolena.

Obsah pokladničky, postavené u vstupu do sálu, byl použit – stejně jako loni – na podporu budovaného pomníku ve slovinském Mrzlém Vrhu, věnovanému českému pěšímu pluku IR (Infanterie Regiment) č. 91. Ano, je to známý českobudějovický regiment známý z Haškova Švejka, jehož historie se ovšem odvíjela jinak než podle literátovy představy. Pomník by měl být dokončen někdy v dubnu či květnu příštího roku.

A podle slov Vladimíra Sedláčka, jednoho z pořadatelů, se veřejnost může těšit i na další výstavu v r. 2016. Lákavá nesporně bude i připravovaná muzejní výstava o první světové válce.

(h)

"Pokud se někdy ztratíte v lese, kompas vám pomůže ztratit se víc na sever."

... RŮZNÉ FÁZE HOŘENÍ MŮŽEME POZOROVAT PŘEDEVŠÍM V PŘÍRODĚ. Z PŘILOŽENÉHO NEVYSUŠENÉHO POLÍNKA SE NEJPRVE VYPAŘUJOU VODNÍ PÁRY. KDYŽ SE DŘEVO VYSUŠÍ A PROHŘEJE, VZPLANOU ČADIVÝM PLAMENEM PRYSKYŘIČNÉ ČÁSTI. NA RŮZNÝCH MÍSTECH PRASKAJÍCÍHO POLENA, VYSTAVENÉHO ŽÁRU OHNIŠTĚ, VYRÁŽEJÍ DÝMAJÍCÍ HOŘLAVÉ PLYNY, KTERÉ VZNIKAJÍ TEPELNÝM ROZKLADEM DŘEVNÍ HMOTY. TYTO PLYNY SE ZAPALUJÍ A HOŘÍ SVÍTIVÝM ŽLUTÝM PLAMENEM... KDYŽ SE DŘEVO Z VĚTŠÍ ČÁSTI ROZHOŘÍ A PLYNY VYHOŘÍ, ZAČNE PLAMEN PŘECHÁZET DO MODRAVÉHO ZBARVENÍ...

Petře, ahoj!

V protivínské Kaplance po dva měsíce probíhala vzpomínková retro výstava na kamaráda Petra Sládka – Žita, šlapajícího už v současnosti nebeské stezky. Zavzpomínali jsme nad desítkami (Čáryfukových) fotografií, v duchu i symbolicky prolisťovali stará čísla Lišáka a nechali se hladit poezií i tvorbou Žitovy tvorby.

A to bylo nakonec i to, proč jsme se tu nesešli jen při vernisáži, ale ještě jednou (29. 11. 2015) a to při příležitosti křtu Žitovy knihy V KRAJINĚ S KRAJINOU. Ono už vlastně

jedno vydání tohoto díla proběhlo, přesněji na jaře r. 2004. Stalo se tak při krásném a nezapomenutelném setkání mnohých na Sázavských Stvořidlech. Tenkrát byl originál pokřtěn rukou krnovského Smykařského Krále Olafa pravou moravskou slivovicí. I druhý křest byl velice podařený. Díky Olimu Nevadovi jsme dokonce slyšeli i původní hymnu trampů od Gézi Včelíčky. Sešlo se docela hodně zájemců – kromě kamarádů i těch, kteří o Petru Sládkovi – šerifu Žitovi moc nevěděli. Ale i ti měli skutečnou radost, která byla vidět na všech přítomných. Byl to hezký a kamarádský kousek dne s připomenutím vzácného člověka. A tak si jen přejme, aby i na ty ostatní, kteří zatím nedorazili, zbylo aspoň něco z těch prvních 2000 kousků.

A Žit? Ten se na nás určitě koukal shůry, z té krajiny věčných vandrů, se svým typickým mírným úsměvem...

Kamarádi z Protivína

<http://protivinnetgalerie.blogspot.cz/2016/01/krest-knihy-petra-sladka.html>

KDYŽ SE ČERTI ROJILI...

... tak tahle pekelná smečka po roce zase zavítala i na T.O. Račí údolí. Zřejmě se záměrem zjistit, zda se dříve kritizovaní hříšníci zkusili přece jen napravit. Stačilo k tomu jen

zalistovat v Knize hříchů. Tam se zjistilo, že nad dospělými osadníky už je lepší zlopmít hůl, ale že jejich ratolesti mají přece jen ještě šanci.

Nakonec – když se za ně přimlouval i sám svatý Mikuláš s anděli – si raráši nikoho neodnesli, ale sliby kajčnicků zase za rok zkontrolují!
Tak pozor!

APEL aneb TRAMPOVÉ PATŘÍ DO MUZEJA!

A po výzvě Tramuzu tu máme ještě jeden apel. Svobodně se rozhodněte, komu bude patřit vaše případná přízeň....

Podtitulek Trampové do muzea se obsahově hodí do celé komplexní iniciativy naší brněnské party, která nese název EXPOZICE TRAMPINGU. Kdo jsme?

Jsme parta kamarádů, která od 1. 8. 2015 (dříve jsme aktivně pomáhali Mobilnímu trampskému muzeu) chce rychle reagovat a vystavovat v trampských expozicích informace a upoutávky o veškerých aktuálních trampských akcích. Nejen zveřejňovat, ale hlavně je propagovat a maximálně podpořit jejich případnou návštěvnost.

Za dobu naší krátké existence se nám podařilo v září na 22. Česko - Slovenském potlachu připravit trampskou expozici přímo uvnitř stanového tábora (jedna autorská část byla i od slovenských kamarádů), založili jsme vlastní stránky *EXPOZICE TRAMPINGU* na Facebooku, zorganizovali dva trampské večery s kapelami a výstavkami v Tuřanech a Pozořicích a s částí expozice jsme se zúčastnili i trampských večerů v Třebíči a Zbraslavi u Brna.

Tento APEL vám ale zasíláme proto, že je nám umožněno v r. 2016 znovu realizovat trampskou expozici na veletrhu cestovního ruchu Regiontour, která se koná na brněnském výstavišti 14. – 17. 1. 2016. tamtéž se také v uplynulých třech letech konaly výstavy Mobilního trampského muzea, které jsme pomáhali spoluorganizovat. Naši práci jsme chtěli prostřednictvím kamaráda Šugy a dalších prezentovat i v Bratislavě, ale zatím je to finančně nedosažitelné. A protože chceme, aby se na brněnské výstavě objevily skutečně živé akce a aktivity trampů ze současného života, potřebujeme spolupráci většího počtu kamarádů. Jde nám především o uvádění trampských akcí, které mohou navštěvovat všichni milovníci

přírody a dobré muziky, všichni i ti kdož existují mimo tramský národ. A s tím nám můžete pomoci vy, jako spolupořadatelé. K tomu ale potřebujeme podklady, ze kterých můžeme čerpat: např. tramské časopisy (Pucejř, Oslavské boudy, Brdská vložka, Severka...), tramské internetové časopisy (Stopař, Jižan, Tramský magazín, Music Open, Náš tramp, Trampnet, AhojAhoj, Malokarpatský občasník...), spolupráci s tramskými výstavami a muzei (Tramuz, Naše muzeumpři NM Praha, Expozice v Jílovém, krátkodobé v Příboru, Pardubicích, Českých Budějovicích, Martině...), s různými druhy tramských i folkových festivalů (Horní Jelení, Svojšice, Hejnice, Porta...), s organizátory Trapsavce a Fotosoutěží, informace o vydaných publikacích, starších i nových, s tramskou tematikou, o filmech i zajímavých internetových stránkách tímto se zabývajících....

Naší snahou je, aby získané informace o pořádaných akcích nejen více přiblížily současný život trampů, ale ukázaly i na jejich kořeny a historický vývoj. Budeme se snažit sami vaše podklady vhodně uspořádat a zalaminovat na panely 100x75 cm, aby mohly být používány i na venkovních akcích při zhoršeném počasí. Přidáte-li k tomu i vaši představu u takovém panelu, budeme jen rádi – stejně tak, pokud byste podobný sestavili vlastními silami. Jen to přivítáme...

Kamarádi. Na vaše odpovědi se těší brněnská parta Expozice trampingu, která věří, že pochopíte naši smysluplnou snahu propagovat současný tramping a jeho aktivity. Vaše odpovědi zasílejte prosím na adresu expozicetrampingu@seznam.cz či FB stránky.

Díky a palec zalamuje *Palec*

TRAMPVÁNOCE SLAPY

Oslavy vánočních svátků jsou tradicí i mezi tramy. Existuje mnoho míst, kde se tato sebranka při podobných příležitostech slézá a jedním z nich byla i víská Slapy mezi Tábořem a Bechyní,

kam na předvánoční slézinu svolala kamarády tábořská T.O. Černý bizon. Z osad jižního regionu přijali pozvání třeba Svobodná stezka (včetně „krajského“ Artura), ale našli jste tu i zástupce osady Úplňku z Písku, Zlatého klíče, Tramského společenství tábořského a je samozřejmostí, že necsházeli ani vyslanci z krajského city. Pokochejme se tedy jejich vzpomínkovými fotkami...

Hudebníci předháněli jeden druhého a samozřejmě bylo, že nescházely ani vánoční dárky...

A Artur stále ve skvělý kondici!

+++++

VÁNOČNÍ ZPÍVANÁ OSADY K3K

Na vánoční zpívanou osady K3K (Kamarádi tří krajů) dorazili do Plzně k Myšákovi tradičně i kamarádi z Budějovic, Hradce Králového, pozvání přijala i Modrá kotva z Bubnu a rovněž

hudební šibři z Údolí hvězd (pozdější tramp-folková skupina Petrklíč), děvčata z Jampetu a Albatrosáky velice zdatně zastupoval sice osamocený, ale nepřeslechnutelný Leopold.

Prostě večer naplněný hudbou až po okraj. A co se týče účasti tak tu byli i

kamarádi z Chebu, Klatov, Libořic, Hartmanic.... Akce to byla fakt vydařená a všichni byli moc spokojeni. Bylo co poslouchat a mělo to spád. Podle ohlasů

byla letošní vánoční zpívaná nejlepší ze všech... snad i proto, že se tu sešli kamarádi doslova naladěný na tu správnou strunu!

Chara

NECHTE SI SVÝ ROZUMY....

... my si necháme svý sny

Aneb zase jeden z geniálních pořadů o trampech

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10123499335-zahady-toma-wizarda/313292320070020-bily-duck/>

STALO SE NA KEMPECH...

... I JINDE

- 2.11.
- Od tohoto datumu až do Silvestra trvala v Protivíně výstava děl Helen z „Cihelničky“ pod názvem Fotomorgana
 - V českobudějovickém rozhlasu vystupovaly mladé hudební skupiny Ateliér a Tarzan (vznikly v r. 2013) a taky Spolektiv, kterej v tomtěz 18 letech provedl restart kapely. Vznikly tu tak nahrávky tří nejúspěšnějších uskupení z třeboňský soutěže Houpací kůň
- 4.11.
- Vystupovali při brněnským písničkovým večeru Volání větru Sem-Tamáci, Scarabeus, Sekvoj, Red Čížek a Karabina.
- 6.11.
- Už šestadvacátou vzpomínkovou zpívanou uspořádaly T.O. Skalní orel a Weekend ve Vejprnicích. Kamarádům na nebeskejch stezkách zahráli strunobijci z KUK, Bikers bandu a Cow
 - V budějovickém rozhlasu se odehrál další exkluzivní dvojkonzert Alishy a Mišmaše, navíc s jihočeskou folk-rockovou formací Epydemye. Stálé posluchače můžeme upozornit i na to, že Alisha byla hostem Tonyho Linharta při jeho Ozvěnách táborovejch ohňů 27.10.
- 7.11.
- Stejnou sestavu jste si mohli o den později poslechnout v Brloze, navíc s Klárou Tibitanzlovou. A pokud jste s sebou měli nástroj i vy, mohli jste si s nimi skvěle zajímat
 - Osada Yukon uspořádala v bowlingovém baru Dynama osadní turnaj
 - Trampové všech krajů, spojte se! Pod tímto heslem probíhal 32. recesistický pochod k 98. výročí VŘSR. Slapalo se ze Zajíčkova na Sluneční paseku, nahoru na Křemešník a Čerínek. Ostatně, hezký fotky z týhle akce najdete tady: <http://bachar1.rajce.idnes.cz/23-RSB-Pochod-2015.11.07/>
- 9.11. odstartovala výstava o trampingu na Blanensku a navštívit jste ji mohli až do začátku ledna
11. 11.
- Zavítal do divadelního sálku DK v Budějčkách po čase opět Kuba Smolík. Tradiční vystoupení tohoto oblíbeného muzikuse bylo tentokrát doplněný i smyčcovým kvartetem. Nescházely ani oblíbené hity jako např. Jen blázen žárli, Chlapi prý nebrečí, Nejsi má...
 - patro níž na Malý scéně zase svý kouzla provozoval písničkář Karel Plíhal v podobě celovečerního autorského představení. A neslyšeli jste tu jenom písničky, ale i povídky a básničky umělce, kterej je označovanej jako mistr českého jazyka
 - A aby se doplnila i třetí strana pomyslného hudebního trojúhelníku, tak současně budějckej rozhlas poskytl svý prostory pro vystoupení Wabiho Daňka s jeho Ďáblovo stádem
 - Kamarádi z SOČB se slezli na 56. setkání v „Bedně“
- 12.11.
- Půlstoletí putování českou country music oslavili společným koncertem v pražský Lucerně skupiny Greenhorns, Taxmeni, Fešáci ... a s nimi i Tučňáci
- 14.11.
- Tradiční Kloboukovej bál, tradičně v Jindřiši a tradičně T.O.S. Kanadský vlk, kdo sázel na jistotu, nezklamal se

- Protivínská přehlídka videofilmů Lenčíkfest, více informací...

<http://protivinskyvideofilm.webnode.cz/lencik-fest-2015/>

21.11.

- A když už jsme u těch čundrbálů... ten s kapelou Patrola proběhl v Holubově pod Kletí
- V prostorách hudební školy Yamaha v Budějkách Na sadech jste mohli navštívit celovečerní klubovej večer se skupinou Spolektiv
- Protivínští trampové využili čerstvé nadílky sněhu a vyrazili na vrchol Kamýku v Protivínských lesích. I zahořely znovu svíčky u tramského kříže za duše kamarádů, zavoněl lesní čaj...
- Podzimní číslo časopisu Dějiny a současnost věnovalo plných 17 stran tramskému tématu, to vše v článku Trampové a ti druzí

27.11.

- Zajímá vás jak probíhalo podzimní jamování v Novém Rychnově? Není nic snažšího než zkouknout materiály poslané nám kamarádem Pavlušákem

http://muhl.rajce.idnes.cz/JAMMOVANI_V_NOVEM_RYCHNOVE_27.11.2015/

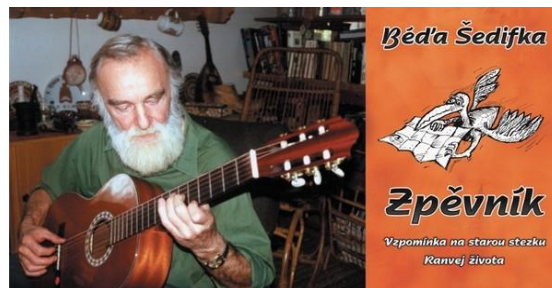
https://www.youtube.com/watch?v=BUypDcmM03c&feature=em-upload_owner

28.11.

- Na tramským Ranči přátelství Thompsonových vlků v Kostelci n. Orlicí to zase jednou odnesl vykrmenej pašík. Zabijačka pro kamarády už je tu taky tradicí a ty přiblblý přerdpisy si může EU, či ten co si je vymyslel strčit víte kam... Třeba za klobouk!

29. 11.

- Kdo má rád písničky plzeňského barda Bédi Šedifky, toho jistě potěšilo, že vyšel zpěvník s 64 jeho písničkami. A nejen noty a akordy, pár slov napsal i Vokoun a Miky Ryvola (kterej přidal i obrázek na obálce a ještě víc obrázků uvnitř). Pokřtěn byl na velkém koncertu v plzeňský Měšťanský besedě.

- Současně v protivínský Kaplance, místním infocentru, proběhl křest knihy Petra Sládka – Žita V KRAJINĚ A S KRAJINOU, překrásný povídání o krajině jeho srdce – Protivínských horách, kopcích, studánkách, rybnících... velká návštěvnost tam tak jistě skýtá i záruku, že Žitovo tvorba neupadne po jeho odchodu do věčných lovišť do zapomění.

<http://protivinnetgalerie.blogspot.cz/2016/01/krest-knihy-petra-sladka.html>

1.12.

- Celej ten velkej frmol vánočních koncertů na budějickém rynku odstartoval Kamelot. U zdejšího rodáka vikiho Porkristla se tak potvrdilo rčení o návratu dobrejch holubů

2.12.

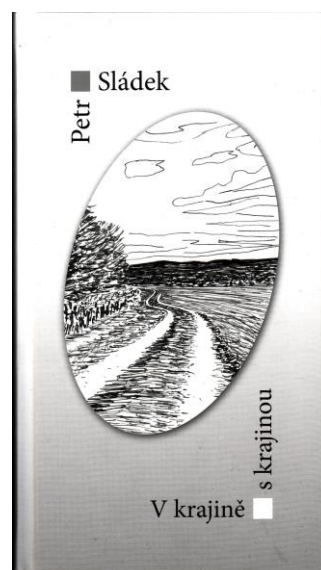
- Tu nastoupili Hana Lounová s Forbesem (z T.O. Lesy, bažiny a močály) a skupinou Zoufalci

3.12.

- Možná jste svoji pozornost věnovali Vlastu Redlovi v DK?

4.12.

- Miki (ex? Zlatá lebka) se svojí kapelou Husmeni táhli country posezení v husineckém KD: Aby na to nebyli sami, sekundovala jim taneční skupina Wency

5.12.

- na vánočně laděnou strunu koncertoval na náměstí se Samsonem Spirituál kvintet. Posluchače z řad trampkého obecnstva jim ale možná odlákala....
- Mikulášská slezina STOB (Ontario, Černý delfín, Jižní stopa) a jejich přátel v hospůdce U Haška
- Mikulášské setkání s nadílkou uspořádala T.O. Račí údolí u Křemže
- A taky třeba ta T.O. Samotář v Podlužanech, spojená i s oslavou 50 kamarádky Ivy http://wclaim.rajce.idnes.cz/50ka_kamaradky_Ivi_a_spolecny_Mikulas_v_country_klubu_T.O._SAMOTAR_v_Podluzanech_4.-6._2015
- Na trampský vánoce do hospůdky Za vodou v brdském Čenkově pozvali kamarády Masňák a spol.
- Vánoční koncert s Jihočeskou filharmonií odehráli v „Jeremiášce“ domácí Nezmaři. A to je pro velký zájem čekal ještě jeden tamtéž o dva dny později
- Kamarády našlapaný sál berounský pojišťovny tvořil základní kulisu pro 8. Vánoční koncert KSŘ v režii vodáckého spolku Stará řeka, jehož součástí byla i výstava z činnosti osady a vzpomínka na dlouholetého šerifa Pavla Rafíku Petříčka. Svůj zpěvavý dárek přidala i Jitka Vrbová se Standou Chmelíkem a swingová Modrá synkopa.

11.12.

- Tradiční vánoční slezina kroměřížských trampů proběhla v Bezměrovském dvoře Opět se sešli i Staří bardi, jejich vánoční posezení se odehrálo ve Starce a už sama organizace měla dost dramatickej průběh. Bližší zde http://muhl.rajce.idnes.cz/VANOCNI_POSEZENI_STARYCH_BARDU_NA_STARCE_11.12.2015/

12.12.

- Vánoční setkání si uspořádala i budějcká T.O. Yukon – tentokrát v Sokolovně na „Střeláku“
- U Nezmarů hostoval na Malé scéně BG styl, ostravská bluegrassová kapela s více než dvacetiletou tradicí
- Trampské vánoce tábořských pardů a jejich kamarádů plné muziky a dárků se odehrávaly ve Slapech http://ludviknemec.rajce.idnes.cz/Trempske_vanoce_Slapy_12.12.2015

13.12.

- Folkovou jíšku si pro své věrné posluchače připravila pro své posluchače Pavlína Jíšová ve studiovém sále ČB rozhlasu

19.12.

- I nadále v centru Budějic probíhaly vánoční koncerty, tentokrát to stylově rozjely Schovanky – Stařenky
- I kamarádi z T.O. Černý havran se svými souputníky vystoupali v přeevánočním čase na vrchol Kamýka uctít památku již nežijících pardů http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/Kamyk_2015/ http://zdendababca.rajce.idnes.cz/Kamejk_2015/
- A kdo měl ještě večer dost sil a vůle, mohl se ještě přesunout na trampské vánoce T.O. Jižní řeka do boršovské Archy http://bervdana.rajce.idnes.cz/Trampske_vanoce_T.O.Jizni_reka_19.12.2015/
- Trampské vánoce proběhly i na kempu Lišák (s večerním posezením v Blanici a U mrtvoly), ale taky třeba Na myslivně v Blansku, kde je uspořádala T.O. Posel jara a na mnoha a mnoha dalších místech... už jsme se zmiňovali i o vánoční zpívané K3K

21.12.

- Už se Štedrým dnem za rohem stačili ještě na náměstí zahrát i Nezmaři

26.12.

- No a celý to vánoční šilenství nakonec uzavřela Bryčka tradičním vánočním country bálem

Následovaly jistě i silvestrovské akce, vandry, výšlapy... o nich ale příště

CO BUDE? KAM VYRAZIT ?

2.1.

Je tak bláznivej termín, leč chceme-li dostat tradici první soboty po Novém roce, nelze jinak. Letošní už 7. První stopa povede z Vrábče do údolí Vltavy a odtud do trampský Mekky na Náhodu. Zvadla už jsou rozeslaný a tak je těchto několik vět spíš jen informativních, protože než dostanete Jižana do ruky, bude asi po akci....

Pokud se naši akce z jakýchkoliv důvodů nebudete moci zúčastnit, nebuďte smutní.

9. 1. Můžete třeba vyrazit na Novoroční přechod Brd ze Lhotky do Čenkova... nebo

16. 1. Na trampskou šipkiádu na ranč Přátelství u Kostelce n. Orlicí

6. 2. Můžete s kamarády z Račího údolí vyrazit na jihočeskou Fudži – Klet' s tím, že večer se ještě můžete těšit na country bál v Chlumu na Cihelně

20. 2. se bude tancovat i ve Lhotě za Ostravou. Tam už ale budou asi lístky touto dobou rozebrány

Máte rádi country a tančíte? Na Facebooku je skupina, kde najdete takovéto akce - pošlejte pozvánky. <https://www.facebook.com/Jiho%C4%8Desk%C3%A9-country-tane%C4%8Dn%C3%AD-akce-1553122164979703/?fref=ts>

*JIŽAN DĚKUJE VŠEM KAMARÁDŮM,
TAKÉ OSADÁM ZA VŠECHNA PŘÁNÍ A PF.
VŠEM PŘEJE SUCHOU STEZKU A MOC
KRÁSNÝCH VANDRŮ V ROCE 2016.*

AHOJ!

